

РЕШЕНИЕ

№ 596

Гр. София, 22 ноември 2024 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение в публичното заседание на двадесет и девети октомври през две хиляди двадесет и четвърта година в състав

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МАЯ ЦОНЕВА
ЧЛЕНОВЕ: КРАСИМИРА МЕДАРОВА
КАЛИН КАЛПАКЧИЕВ

с участието на секретаря Н. Пелова и в присъствието на прокурора К. Иванов разгледа докладваното от съдия Цонева к. н. д. № 749/2024 год. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 346, т. 1 от НПК.

Образувано е по касационна жалба на адв. И. Л., защитник на подс. П. Л. С. против решение № 162/20.05.2024 год., постановено по в.н.о.х.д. № 996/2023 год. по описа на Софийски апелативен съд (САС).

С жалбата са релевирани касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 2 и 3 от НПК. Оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения е насочено срещу аналитичната дейност на въззивния съд, като се изразява несъгласие с изводите му за недостоверност на обясненията на подсъдимия и представените от него писмени доказателства, както и на показанията на подкрепящите ги свидетели. Твърди се, че мотивите на САС са неясни и противоречиви, а съдебният акт не отговаря на изискванията на чл. 339 от НПК; че не са обсъдени всички възражения на защитата, че са игнорирани част от оправдателните доказателства. В подкрепа на тезата за явна несправедливост на наложеното наказание се сочи, че изтъкнатите от долустоящата инстанция отегчаващи обстоятелства в действителност нямат отношение към индивидуализацията му. При условията на алтернативност са направени искания за отмяна на решението и за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд или за намаляване на наказанието и прилагане на института на условното осъждане.

В съдебно заседание защитникът поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Подс. П. С. се солидаризира с аргументите на защитата и моли касационната жалба да бъде уважена.

Повереникът на гражданските ищци /фирма/ и /фирма/ и управителят им Н. Л. намират, че жалбата е неоснователна, тъй като не са допуснати претендираните нарушения на процесуалните правила, а наложеното наказание не е несъответно на степента на обществена опасност на деянието и дееца.

Представителят на Върховната прокуратура също изразява становище за неоснователност на касационната жалба и пледира атакуваният съдебен акт да бъде оставен в сила.

Върховният касационен съд, в пределите на касационната проверка по чл. 347, ал. 1 от НПК, съобрази следното:

С присъда № 260057/18. 10. 2022 год., постановена по н. о. х. д. № 1709/2020 год., Софийски градски съд е признал подс. П. Л. С. за виновен в това, че в периода от 13. 06. 2018 год. до 26. 06. 2018 год. в [населено място], [населено място] и [населено място], в условията на продължавано престъпление, в качеството си на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, ал. 1, б. „б“ от НК – управител на /фирма/и на /фирма/, присвоил чужди пари на обща стойност 186 650.00 лева, собственост на тези дружества, връчени в това му качество и поверени му да ги пази и управлява, като длъжностното присвояване е в големи размери, поради което и на основание чл. 202, ал. 2, т. 1 вр. чл. 201 вр. чл. 26, ал. 1 от НК и чл. 54 от НК го е осъдил три години лишаване от свобода, като го е оправдал по обвинението за престъпление по чл. 203, ал. 1 вр. чл. 202, ал. 1, т. 1 от НК.

На основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на така наложеното наказание лишаване от свобода е отложено за изпитателен срок от пет години.

На основание чл. 37, ал. 1, т. 6 от НК съдът е лишил подсъдимия от право да заема материалноотговорна длъжност за срок от три години, а на основание чл. 37, ал.1, т. 7 от НК – от право да упражнява професия или дейност, свързана с материална отчетност за срок от три години.

На основание чл. 45 от ЗЗД подсъдимият е осъден да заплати на гражданските ищци /фирма/ и /фирма/ обезщетение за имуществени вреди съответно в размер на 148 250 и на 38 400 лева ведно със законната лихва от датата на увреждането.

Присъдата е проверена по протест на прокурора с искане за осъждане на подсъдимия по първоначално повдигнатото му обвинение или за увеличаване на наказанието, ако не бъде възприета тезата за съставомерност на деянието по чл. 203 от НК. Въззивна жалба е била депозирана и от подсъдимия с искане да бъде оправдан. С решение № 162/20. 05. 2024 год., постановено по в. н. о. х. д. № 996/2023 год., САС е изменил първоинстанционния съдебен акт в санкционната му част, като е увеличил размера на наказанието лишаване от свобода от три на четири години, определил е първоначален общ режим на изтърпяването му и е отменил приложението на чл. 66, ал. 1 от НК. В останалата част присъдата е потвърдена.

Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена в законно установения срок от надлежна страна и е насочена срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт. Разгледана по същество, същата е основателна, макар и не по всички съображения, изложени от защитата.

По доводите за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила:

Възраженията, отнасящи се до касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, следва да получат отговор преди останалите оплаквания на жалбоподателя, защото евентуалното наличие на процесуални нарушения от категорията на съществените предопределя обхвата на касационната проверка и изхода на делото.

Преди всичко следва да се отбележи, че е незаслужен упрекът към решаващия състав на САС, отнасящ се до съдържанието на постановеното от него въззивно решение. Непредубеденият прочит на материалите по делото не показва да са допуснати значими отклонения от изискванията на чл. 339 от НПК, които да

налагат отмяната на проверявания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане. Не се установяват твърдените от защитата логически грешки и вътрешни противоречия при формиране на съдебните изводи по фактите и правото. Въззивният съд е описал детайлно и в хронологична последователност възприетата от него фактология, като е посочил изрично относно кои обстоятелства изводите му съвпадат с тези на първата инстанция и досежно кои факти е направил различни констатации от нея. Наред с това е обективирал собствения си доказателствен анализ като е дал пространен отговор на възраженията на защитата касателно достоверността на обясненията на подсъдимия и на показанията на разпитаните свидетели, както и на писмените доказателства, включително и на тези, допуснати по искане на С. и неговия защитник, след което е отразил какви са изводите му относно съставомерността и правната квалификация на деянието и какво наказание следва да бъде наложено на подсъдимия. Най-сетне в решението се съдържат и дължимите съображения по основателността на предявените граждански иски.

Отделеното значително място на особеностите, характеризиращи продажбите на дванадесетте имота, не съставлява недостатък на решението, както неоснователно се поддържа в касационната жалба. Контролираната инстанция е била длъжна да установи и анализира тези обстоятелства на първо място, защото те са част от фактическите рамки на обвинението; второ, защото е била сезирана с протест срещу оправдателната част на първоинстанционния акт и най-сетне, защото е съд по фактите и по силата на чл. 314 от НПК дължи цялостна служебна проверка на присъдата. Следва да се отбележи освен това, че дори и след оправдаването на подсъдимия по обвинението за извършване на улесняващо престъпление по чл. 220 от НК, начинът, по който са сключени дванадесетте сделки запазва правното си значение, най-малкото защото чрез тях подсъдимият е придобил фактическата власт върху предмета на престъплението и така е получил възможността да се разпорежда с него в свой личен интерес, а наред с това, както правилно е отбелязал въззивният съд, те имат отношение към индивидуализация на наказанието.

Възраженията срещу доказателствено-аналитичната дейност на САС също не могат да бъдат споделени.

Контролираната инстанция е изпълнила в цялост задължението си за разкриване на истината по делото, като е проявила необходимата процесуална активност и в рамките на проведеното въззивно съдебно следствие е разпитала повторно свид. Б. С. и е допуснала и разпитала в качеството на свидетел А. П.. Що се отнася до лицето М. А., вярно е, че след като на досъдебната фаза е установено, че той е напуснал страната и е в неизвестност, нито първостепенният, нито въззивният съд са положили усилия за откриването и призоваването му, но това обстоятелство не обосновава претендирания от защитата процесуален резултат – отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане, защото обстоятелствата, свързани с извършените на 19. 07. 2018 год. от подсъдимия действия в /банка/ са изяснени посредством други доказателствени средства.

Начинът, по който САС е изградил вътрешното си убеждение относно правно значимите обстоятелства, също не заслужава критиката на жалбоподателя. То е формирано при стриктно спазване изискванията на чл. 13 и чл. 14 от НПК. В основата на констатациите за заеманата от С. длъжност, фактически възложената му дейност, действията му във връзка с дванадесетте инкриминирани договора за покупко-продажба на недвижим имот и тези, извършени впоследствие, са поставени единствено годни доказателствени източници, които са били надлежно събрани и внимателно проверени.

Въззивният съд е подходил с дължимото внимание към обясненията на подсъдимия, отчитайки двойствената им природа на доказателствено средство и на такова за защита, като е посочил в коя част те са достоверни и досежно кои обстоятелства не следва да бъдат кредитирани. След като е установил съответствие между твърденията на П. С. и показанията на свидетелите Н. Л. и Е. С., САС е заявил доверието си към посоченото от подсъдимия относно неформално разпределение на ролите между двамата управители при съвместното управление на оцетените юридически лица/фирма/и/фирма/. Именно въз основа на заявеното от С. и Л. последният е определен от съда като водещ във вземането на решения за определянето на цени и избор на съконтрагенти. Като косвено доказателство в тази насока са били ползвани и показанията на М. Д., Д. Г., З. Й. и С. Г., доколкото всеки от тях е свидетелствал за различен период от време и за различен аспект от дейността на дружествата и на техните управители. Ето защо оплакването за недопустимо предположение досежно коментираното обстоятелство е голословно и не се основава на събраните по делото доказателства. Направеното от въззивния съд фактическо заключение не може да бъде оборено и с изтъкнатите в жалбата доводи за равнопоставеност на подсъдимия и свид. Л., защото в Търговския закон не съществува забрана за фактическо разпределяне на правата, задълженията, конкретните ангажименти и отговорностите на съуправителите при оперативното управление на представявания от тях търговец.

В същото време изрично е очертан кръгът от обстоятелства, за които обясненията на подсъдимия са оценени като неотговарящи на истината, като това също не е сторено произволно, а след детайлното съпоставяне на този доказателствен източник с останалите гласни и писмени доказателства и доказателствени средства по делото. Така с оглед посоченото от свидетелите Н. Л., Е. С., М. Д., В. А. и З. Й. е направен извод, че С. не е уведомил нито другия управител, нито който и да било от редовите служители за продажбата на дванадесетте апартамента и за условията, при които са сключени договорите. Отчитайки, че свид. Л. е бил работодател на четирите свидетелки, контролираната инстанция е потърсила потвърждение на заявеното от тях в други доказателствени източници и е открила такова в показанията на свид. И. А., който не е свързан със страните по делото и е установил случайно продажбата на един от апартаментите при проверка в Агенция по вписванията във връзка с намерение на негови клиенти да купят същия имот. Като косвено доказателство в тази насока са изтъкнати действията на свид. Л. по отношение на свид. М. В., мотивирали я да прехвърли на свид. Д. В. дружеството, закупило четири от дванадесетте апартамента, както и заведените граждански дела за обявяване нищожността на сделките.

Въззивният съд не е пренебрегнал и показанията на свидетелите П. и М. М., както и представените от тях предварителни договори и анекси към тези договори във връзка с извършените на 13. 06. 2018 год. четири от общо осем продажби на апартаменти, находящи се във ваканционен комплекс /комплекс/. Прогласяването на недостоверността им не е направено декларативно, а е следствие от констатацията, че както твърденията на свидетелите, така и приложените от тях документи противоречат на други доказателствени източници. За да приеме, че не са съществували предшестващи продажбите договорни отношения между управляваното от подсъдимия търговско дружество и братя М., САС се е доверил на заявеното от свид. Н. Л., който добросъвестно е признал, че единият от двамата действително е бил негов клиент, но е направил уточнението, че закупеният преди инкриминираните събития имот се намирал в [населено място], а не на морето. Отчетено е, че за отсъствието на предварителни договори са свидетелствали още две лица – Е. С. и З. Й.. Съдът е приел, че показанията им са истинни и правдиви,

не само защото са логични и взаимно допълващи се, но и защото двете са имали непосредствени контакти с клиенти на дружеството, било поради ангажираност със строителството и дейността на комплекса в С. (С.), било поради естеството на служебните ѝ задължения, част от които е изготвянето на предварителни договори (Й.). Наред с това контролираната инстанция е анализирала в детайли съдържанието на предварителните договори и особено на анексите към тях и е изтъкнала очевидната им неизгодност за дружеството като допълнително съображение в подкрепа на извода, че те не отразяват действителни договорки с продавача. В същата насока като косвено доказателство инстанциите по фактите са обсъдили и обстоятелството, че двата предварителни договора съществено се различават като клаузи, реквизити и дори графично оформление от приложените на досъдебното производство предварителни договори с други лица, включително и от тези, приобщени към доказателствената съвкупност от градския съд по инициатива на подсъдимия.

Несъстоятелни са възраженията срещу отказа на долустоящата инстанция да кредитира показанията на свидетелите Б. С. и А. П., както и представените във връзка с тях писмени доказателства. За да направи констатация за тяхната недостоверност, САС е обсъдил внимателно съдържанието им и грижливо ги е съпоставил с други доказателствени източници. Така, след задълбочен анализ е установено наличието на множество противоречия в твърденията на свид. С. в различните фази на наказателния процес, които не се дължат на изтеклия значителен период между отделните му разпити и не се отнасят до незначителни подробности; констатиран е голям брой логически несъответствия между отделните му изявления; набелязани са редица непълноти, касаещи естеството на дейността на свидетеля, клиентите, на които е посредничил, вида и местонахождението на имотите, за които е осигурявал купувачи; открити са разминавания между заявеното от С. и представените като писмени доказателства разписки относно размера на получената сума и вида на валутата, в която тя му е платена. Най-сетне, съдът е констатирал, че показанията на свидетеля са в рязък контраст с тези на Н. Л., чиято достоверност е защитил убедително.

Касаторът неоснователно критикува въззивната инстанция, че е обсъждала съдържанието на двата договора за посредничество между свид. Б. С. и /комплекс/. Документите са били представени от защитата заедно с разписки за получаване на суми и включването им в доказателствения анализ е било абсолютно задължително с оглед изискването за обективност, всеостранност и пълнота на изследването. Долустоящата инстанция е съпоставила съдържанието им с това на разписките и със свидетелските показания и именно с оглед несъответствията между тях е приела, че те обслужват единствено защитната позиция на подсъдимия без да отразяват действително съществуващи отношения между страните и без да съставляват основание за заплащане на инкриминираните суми на свид. С.. Що се отнася до самото получаване на средствата, наличието на разписки само по себе си не представлява неопровержимо доказателство за този факт и това се отнася не само до коментираните понастоящем документи, но и до представения от свид. Д. П.. Да се възприеме подобна теза, би означавало да се придаде предварително установена доказателствена сила на тези документи в нарушение на чл. 14, ал. 2 от НПК. Ето защо и те са били обсъдени не изолирано, а съобразно изискванията на процесуалния закон – в контекста на всички останали доказателства и доказателствени средства. Именно защото не са намерили подкрепа в показанията на свидетелите Н. Л., Е. С., З. Й. и В. А. разписките също са приети за недостоверни.

САС е процедирал по същия прецизен начин и при анализа на посоченото от свид. А. П. И към неговите показания въззивната инстанция е подхождала критично без да си позволява да им придаде смисъл, какъвто свидетелят не е вложил в тях. Напротив, като е изходил от действителното им съдържание, съдът е приел, че те са лишени от конкретика по отношение на клиентите, които П. твърди, че е осигурявал. Наред с това е установил, че свидетелят не е в състояние да изясни на кого е посредничил – на подсъдимия или на свид. С., както и че въпреки че би следвало да е получил за дейността си значителни суми, не е съумял да посочи нито размера им, нито валутата, в която му е било заплатено. Правдивостта на твърденията на П. е отхвърлена и въз основа на категоричността, с която свид. Л. е отрекъл да познава и него, и свид. С., защото за продажбите на апартаменти в двата ваканционни комплекса са ползвани само утвърдени брокерски къщи.

Резон има единствено във възражението на защитата, че въззивният съд е направил недопустимо предположение като е приел, че описаните от двамата свидетели действия се отличават съществено от нормалната брокерска дейност. Доколкото обаче това не е единствен аргумент за дискредитиране на показанията им и при това не му е отдадено приоритетно значение, нарушението няма за последица отмяна на въззивния съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане.

САС е следвал същия аналитичен подход и при оценката на гласните и писмените доказателства, ангажирани от подсъдимия с цел доказване, че парите, получени от продажбата на четирите апартамента в комплекс /комплекс/не са присвоени, а са разходвани за погасяване на задължения на дружеството-продавач към /фирма/. Изводът, че както договорът между /фирма/ и /фирма/, разписката и банковите документи, така и показанията на свид. Д. П. не са правдиви и обслужват единствено защитната позиция на С., не е произволен и немотивиран. Той е изграден върху взаимно допълващите се показания на свидетелите Н. Л., Е. С., С. Г., Б. Т., Б. З. и Д. Н.. Именно заявеното от последните трима е имало особена тежест за констатацията, че последващите продажбата действия на подсъдимия от 19. 07. 2018 год. не представляват изпълнение на договорни задължения за заплащане на възнаграждение за извършване на ремонтни дейности. В тази насока е отчетено не само, че банковите служители последователно и неотклонно са поддържали, че въпреки отразеното в банковата документация, на 19. 07. 2018 год. не са извършени реални трансакции от и по сметките на /фирма/ и /фирма/. Съобразено е още, че именно защото са в трудови правоотношения с /банка/, свидетелите нямат приятелски връзки или служебна зависимост от свид. Л. и нямат лично познанство с жалбоподателя, като в същото време съобщават информация за осъществяването от тях по настояване на последния фиктивни банкови операции без действително движение на парични суми от сметката на едното към тази на другото дружество, което представя и тях самите, и банката в неблагоприятна светлина. В контекста на взаимно допълващите се показания на тримата банкови служители твърденията на свид. Д. П. за реално получена от М. А. сума са били оценени като недостоверни, а като допълнително основание за дискредитирането им въззивната инстанция е изтъкнала множеството противоречия не само между двата му съдебни разпита, но и между тях и този от досъдебното производство.

Воззивният съд не е оставил без внимание и заключението на счетоводно-банковата експертиза. Същото е било предмет на внимателен и задълбочен анализ, обективиран на стр. 43 от проверявания съдебен акт, а като основание да не бъде възприето е изведено обстоятелството, че експертът е изследвал единствено наличните електронни записи в системата на /банка/, но не е имал за задача, а и

обективно не би могъл да установи дали тези отразявания касаят реални трансакции или са фиктивни.

Като безупречна следва да бъде оценена аргументацията на САС, касаеща представения от подсъдимия договор № 18 между управляваното от него търговско дружество и /фирма/. Контролираната инстанция е изследвала внимателно клаузите му и след като ги е интерпретирала съобразно действителното им съдържание е открила множество несъответствия между тях по отношение на цени и срокове за изпълнение, установила е отсъствието на ясни и изчерпателни уговорки относно конкретните строително-ремонтни дейности, които е поел ангажимент да извърши изпълнителят, констатирала е липсата на приемо-предавателни протоколи, представляващи основанието за плащане и предшестващи същото. Въз основа на всички тези недостатъци и след съпоставянето му с показанията на свидетелите Е. С., Е. Н. и С. Г. за това, че сред фирмите, ангажирани с ремонт и поддръжка на комплекс /комплекс/, не фигурира /фирма/, съдът е достигнал до извод, че коментираният документ не отразява реално съществуващи договорни отношения между търговците, посочени като страни по договора. Изводът, че не е съществувала необходимост от сключване на договор именно с /фирма/, не се разколебава от образуваните граждански дела за недостатъци на сградите в комплекса и това е така тъкмо защото строителството на комплекса и довършителните работи по него са били възложени на други съконтрагенти, а в отговор на възражението, че след като той е ненужен, се касае за неизгодна сделка, а не за присвояване, следва да се припомни, че съгласно фактическите рамки на обвинението, поставени с обвинителния акт, инкриминираното деяние е извършено на 26. 06. 2018 год. с изтеглянето от сметката на /фирма/ на сумата, платена от свид. М. В. за закупуване на четирите апартамента в едноименния комплекс. Именно за тези действия е признат за виновен подсъдимият, а коментираният договор и съпътстващите го банкови документи и разписка правилно са били оценени като неуспешен опит за обосноваване защитната позиция на С..

Представените от подсъдимия писмени доказателства, документиращи продажби на други недвижими имоти извън инкриминираните също са били оценени съобразно действителното им значение за наказателния процес. Неоснователно се поддържа, че същите са били интерпретирани превратно и това е така, защото още първостепенният съд е приел, че те потвърждават обясненията на С. за приемане на плащания в брой от някои клиенти и за договаряне на цени под данъчната оценка с част от купувачите – факти, за които са свидетелствали и повечето служители в двете дружества, изтъквайки обаче, че става дума за изключения, а не за обичайния им начин на работа. Като към това се добави и посоченото от САС, че писмените доказателства не разкриват цялостната картина във връзка със сключването на тези сделки, защото не съдържат информация за предшестващите преговори и евентуалното наличие на уговорки, останали извън съдържанието на съответния документ, е видно, че събраните в четири класъора договори поначало нямат онова доказателствено значение, което им придава защитата. Те не са от естество да опровергават изводите, че инкриминираните дванадесет покупко-продажби са във вреда на /фирма/ и /фирма/ не само с оглед занижената цена, но и предвид всички останали клаузи за неустойки и обезщетения. Всъщност съществените обстоятелства по делото касаят продажбата на дванадесетте апартамента без да бъде уведомен свид. Л., което е позволило на подсъдимия да задържи за себе си платената от купувачите цена вместо да внесе парите в патримониума на /фирма/ и /фирма/, а всички тези обстоятелства са били установени по изискуемия от НПК безспорен и категоричен начин по реда и със способите на НПК.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав не констатира да са допуснати претендираните в сезирация документ съществени нарушения на процесуалните правила при анализа и оценката на доказателствата, поради което няма основание за отмяна на проверяваното решение и за връщане на делото за ново разглеждане.

По доводите за явна несправедливост на наказанието:

Касационната инстанция намира, че за разлика от оплакването по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, възраженията за наличие на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК са основателни.

За да увеличи размера на лишаването от свобода, САС е акцентирал върху отегчаващите обстоятелства и макар те да са правилно определени, значението им за индивидуализация на наказанието е надценено.

Вярно е, че стойността на присвоеното имущество значително надхвърля минимално необходимото за квалификация на деянието по чл. 202, ал. 2, т. 1 от НК; вярно е също така, че сделките, благодарение на които подсъдимият е получил фактическата власт върху предмета на престъплението, са съдържали множество неизгодни клаузи за /фирма/ и /фирма/ и то не само по отношение на цената на имотите, както и че за преодоляване негативните последици от продажбата им се е наложило да бъдат заведени граждански дела, чийто благоприятен изход не е бил изначално гарантиран и е настъпил години след деянието. Наред с това обаче П. С. е неосъждан, за него не са събрани отрицателни характеристични данни, депозирал е и обяснения, които макар и само частично, са допринесли за разкриване на истината по делото. Всичко това показва, че подсъдимият е добре вграден в обществото и дори и пречупена през призмата на извършеното престъпление, личността му не разкрива толкова голяма обществена опасност, че да изисква значително по своя интензитет корекционно въздействие посредством изолирането му от обществото. За извода, че наложеното от въззивния съд наказание е завишено, способства и продължителността на наказателното производство, която не е последица от недобросъвестно процесуално поведение на дееца. Безспорно тя няма характер на изключително смекчаващо отговорността обстоятелство, но в същото време се налага отчитането ѝ, защото въпреки, че присвояването е извършено благодарение на предшестващите дванадесет покупко-продажби на недвижими имоти, обстоятелствата около сключването им са преобладаващо еднотипни и установяването им не е изисквало разнопосочни усилия. Най-сетне, не бива да се забравя, че за извършеното от С. престъпление по чл. 202, ал. 2 от НК законодателят е предвидил комплексна санкция, която освен лишаване от свобода кумулативно включва и лишаване от права и постижимостта на целите по чл. 36 от НК следва да се преценява не само с оглед най-тежкото наказание. В случая, отчитайки неголямата обществена опасност на подсъдимия, касационната инстанция прие, че както за поправянето и превъзпитанието му, така и за реализиране на генералната превенция ще съдейства не само и не толкова лишаването от свобода на С., а преди всичко кумулативно предвидените наказания по чл. 37, ал. 1, т. 6 и 7 от НК, които именно ще отнемат на С. възможността да върши други подобни деяния. Ето защо проверяваното решение следва да бъде изменено, като размерът на наказанието лишаване от свобода бъде намален до този, определен от първостепенния съд – три години, чието изтърпяване бъде отложено за срок от пет години от влизане на присъдата в сила.

В останалата му част проверяваното решение следва да бъде оставено в сила, тъй като не бяха констатирани основания за отмяната или изменението му.

Така мотивиран и на основание чл. 354, ал. 2, т. 1 и т. 3 вр. ал. 1, т. 4 от НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ решение № 162/20. 05. 2024 год., постановено по в. н. о. х. д. № 996/2023 год. по описа на Софийски апелативен съд, като НАМАЛЯВА наказанието лишаване от свобода на подс. П. Л. С. от четири години на ТРИ ГОДИНИ.

НА ОСНОВАНИЕ чл. 66 от НК ОТЛАГА изтърпяването на така определеното наказание за срок от ПЕТ ГОДИНИ от влизане на присъдата в сила.

ОСТАВЯ В СИЛА решението в останалата му част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.